

ΠΟΙΑ, άράγε, είνε αύτή ή μυστηριώδης «Ε κ τ η Α ί- σ θ η σ ι ζ», ή όποια μὲ κάνει ίκανή νὰ προβλέπω τὸ μέλλον, μέσα στὶς ὀπτασίες ποὺ ἀντικρύζω ἐπάνω σὲ μιὰ κρυστάλλινη σφαῖρα;

Δέν ξέρω!... Αὐτὸ ποὺ ξέρω, είνε ὅτι παθαίνω κυριολεκτικῶς μιὰ ἄλλοκυτη κατάπληξη, κάθε φορά ποὺ θλέπω νὰ ἔ π α λ η- θ ε ύ ο υ ν ἐ ν τ ε λ ὁ ζ, στοὺς πελάτες μου, δσα τοὺς προ- φητεύω!...

Φαντάζομαι, ὅτι δλοι μας ἔχουμε στὴν ψυχή μας τὴν ίκανότη- τα τῆς «Ἐκτῆς Αἰσθήσεως», χοντά στὶς ἄλλες γνωστές πέντε. Ἀλλὰ ἵσως δὲνας μας στοὺς χίλιους, νὰ ἔχῃ αύτὴ τὴν προφη- τικὴ ίκανότητα τῆς «Ἐκτῆς Αἰσθήσεως» περισσότερο ἀνεπτυγ- μένη ἀπ' τοὺς ἄλλους... σὲ σημεῖο, μάλιστα, ποὺ νὰ μπορῇ καὶ νὰ τὴ χρησιμοποιῇ!

Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγομαι χωρὶς ἄλλο κι' ἔγω.

Παραμείπω τὶς ἀδριστες θεωρίες, κι' ἔρχομαι κατευθεῖαν στὰ γεγονότα. Θὰ σᾶς ἀναφέρω μερικὰ τελείως ἄλλοκοτα καὶ κατα- πληκτικὰ περιστατικὰ τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου. Κι' ἔτοι, θὰ καταλάβετε καλύτερα τὶ είνε ἡ «κρυσταλλομαντεία», παρὰ ἀν- σᾶς ἀράδιαζα διαφόρους ἀκατανοήτους δρισμούς!...

Εἶμαι ἔνα θαυμάσιο «μέντοιο μ». Κι' δταν θρίσκωμαι σὲ μιὰ κατάστασι «μισο - ύπνωσεως», μπορῶ ἀπ' τὰ φύλλα τοῦ τυαγιοῦ ποὺ μένουν στὸ φλυτζάνι σας, ή ἀπ' τὶς γραμμές τῆς ἀ- δριστερῆς παλάμης σας, ή ἀπὸ τὶς ὀπτασίες ποὺ θὰ δῶ στὴν κρυ- στάλλινη σφαῖρα ποὺ ἔχω νὰ σᾶς προφητέψω ἐ κ α τ ὁ σ τ ἄ- ἐ κ α τ ὁ σχεδὸν, τὶ σᾶς συνέθη ἡ τὶ πρόκειται νὰ σᾶς συμ- βῇ... Προτιμῶ ὅμως τὴν κρυστάλλινη σφαῖρα, γιατὶ αὐτὴ μοῦ ἐπιτρέπει — μὲ τὴν στιλπνότητά της καὶ μὲ τὴν ἀκτινοθολία τῆς— νὰ ὑ π ν ω τ ι ζ ω μ α i, καὶ νὰ συγκεντρώνω ἐντατικὰ τὶς κρυ- φες δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου, σὲ σημεῖο ὥστε νὰ θλέπω καθαρὰ τὶς ὀπτασίες μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάφωνο κρύσταλλο...

Καὶ τώσα. ἀς ἔρθουμε στὰ γεγονότα:

“Ἐνα πρωΐ, ἥρθε κάποια πελάτης μου, νὰ μὲ συμβουλευτῇ στὴν κρυσταλλοιαντεία. Τὴν ἔθαλα νὰ περιμένη δημονετικά, σ' ἔνα μισοσκότεινο σαλονάκι... Κι' ἔγω ἀθόσα στὸ πλαϊνό δω- μάτιο, μπρὸς σὲ μιὰ μικρή κρυστάλλινη σφαῖρα...

Προσήλωσα μὲ ἔντασι τὰ μάτια μου καὶ τὰ κάρφωσα ἀπάνω στὴ γυαλιστερὴ ἐπιφάνεια τοῦ κρυσταλλίνου αὐτοῦ θώλου... Συγκένωσα ὅλη τὴν ψυχή μου — αὐτοσυγκεντρώθηκα — ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ κρύσταλλο... Καὶ σιγά - σιγά, ἀρχιζα νὰ αὐτούπνω- τίζωμαι...

Σὲ λίγο τὸ κρύσταλλο μοῦ φάντηκε πώς ἀχνοθάμπωνε... Θάμ- πωσε περισσότερο κατόπιν... Κι' εἶδα νὰ ἐμφανίζεται ἀμέσως, μέσα στὸ ἀχνὸ ἐσωτερικὸ τῆς κρυσταλλίνης αὐτῆς σφαῖρας, ἔνα δωμάτιο ἐπιπλωμένο!

Σ' ἔνα τραπέζι τοῦ δωματίου αὐτοῦ, καθόταν μιὰ πολὺ ἡλικι- ωμένη κυρία. ἡ ὅποια ἔγραψε διάσωσες ἐπιστολές... Πλάτι τῆς μάλιστα, ὑπῆρχε ἕνας ἀσκετὰ ψηλὸς σωόδος ἀπὸ γράμματα, γραμμένα ἡδη.. Καὶ, ἔχοντας ἔξαφανίστηκε ἀμέσως ἀπ' τὰ «μάτια τῆς ψυχῆς» που, τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο.

Κι' ἀντίκρυσα τάπε τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ, στὸ δ- ποῖο ἀνήκε τὸ δωμάτιο!

Τὸ σπίτι αὐτὸ περιττοιχιζόταν ἀπὸ κῆπο μὲ ἀσκετὰ δένδρα... Ἀλλὰ τὸ εἶδος τῶν δένδρων αὐτῶν, μονάντ σὲ κλῖμα ψυχρότερο κι' ὑγρότερο ἀπ' τὸ κλῖμα τοῦ τόπου — στὸν δποῖο θοικόμουν — μποροῦσε νὰ θρεθῇ. Κι' ἔπειτα. δλα ἔαφανίστηκαν, ἔνω ἔγω τι- ναζόμουν ἀπ' τὴν νάρκη που, ἀπ' τὴν ύπνολη μου αὐτὴ, στὴν δ- ποῖα μ' εἶχε ρίξει ἡ καθάριση γυαλάδα τοῦ κουστάλου...

Φώναξα τότε μέσα τὴν πελάτιδά μου καὶ τῆς περιέγραψα δσα εἶχα δῆ στὸ κρύπταλλο... Πρῶτα - πρῶτα, τῆς περιέγραψα πῶς ήγαν καὶ ποιά ήσαν τὰ χασακτηριστικὰ τῆς γηραλέας κυρίας πούγραφε τὶς ἐπιστολές... Τὴν θεωρίασα κατόπιν, δτι θὰ λάθαι- νε κι' αὐτὴ μιὰ ἀπ' τὶς γραμμένες ἐκεῖνες ἐπιστολές...

Ἐπίσης, τῆς εἶπα ὅτι ἡ γηραλαία κυρία θρισκόταν σ' ἔναν τόπο πολὺ θορεινό.. Τούλαχιστον ἔξακόσια μίλια μακρυά καὶ πρὸς θορρᾶν, ἀπ' τὴν πόλι στὴν ὅποια θρισκόμαστε, ἀπ' τὴ Νέα Υόρκη δηλαδή... Κι' ὅτι τὸ συμπέρυνα αὐτὸ, ἀπ' τὸ εἶδος τῶν δένδρων τὰ ὅποια εἶχα δῆ νὰ τριγυρίζουν τὸ σπίτι: “Ησαν ὄλα, πεῦκα κι' ἔλατα μαζύ!

“Η πελάτης μου, ἀπορῶντας, μὲ θεωρίασε δτι δὲν ήξερε καμ- μιὰ τέτοια γηραλέα κυρία!... Οὔτε καὶ κανένας γνωστός ἡ συγ- γενής της, καθόταν τόσο μακρύ καὶ πρὸς θορρᾶν τῆς Νέας Υόρκης... Κι' ἔφυγε κατόπιν, κουνῶντας τὸ κεφάλι της εἰς θά- ρος μου!

“Ἄλλα... ὕστερα ἀπὸ ἔξη περίπου ἔθδομάδες, ἡ πελάτης μου ξανθοῦθε χαρούμενη καὶ κρατῶντας μιὰ ἐπιστολή:

—“Ησαν πιστότατα τὰ λόγια σας!... μοῦ εἶπε. “Η γηραλέα κυρία είνε ἡ νοννά που!... Χρόνια εἶχα νὰ τὴν δῶ, τὴν εἶνα ξε- χάσει ἔντελῶς, κι' ωρτε ἱξερα ἀν ζούσε ἡ δὲν πέθανε!... Χθές δ- μως, ἔλαθα μιὰ ἐπιστολή της, μ' ἔνα μικρὸ τσέκων ὡς δῶρον... Μοῦ γράφει ἀπ' τὸ χωριούδακι τῆς Κλεθεντάουν, περίπου ἔξα- κόσια μίλια πρὸς θορρᾶν!... Καὶ μοῦ λέει ἐπίσης, δτι παρ' δλα τὰ 85 χρόνια τῆς, κάθησε κι' ἔγραψε ἐπιστολές σ' δλες τὶς θα-

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

‘Η ήθοποιδες τοῦ κι- νηματογράφου Ρούθ Ρόλανδ ζητάει ἀπὸ

φτιστικές καὶ στὰ ἀνήψια τῆς!... Θέλει, λέει, νὰ μᾶς ντροπιάσῃ γιὰ τὴν τεμπελιά μας καὶ γιὰ τὴν ἀπονιά μας, ποὺ οὔτε τῆς γράψουμε καθόλου, οὔτε τὴ συλλογιζόμαστε!

Φυσικά, τὰ δσα μοῦ εἶπε ἡ πελάτης μου, δείχνοντάς μου καὶ τὴν ἐπιστολή μὲ τὶς ταχυδρομικές σφραγίδες, ἐπιβεβαίωντας ἀ- πολύτως τὴν πρόγνωσί μου..

‘Ιδου τώρα, ἔνα ἀπὸ τὰ πιὸ μετρηταριώδη δη καὶ πα- ράξενα περιστατικά, ἀπὸ δσα μοῦ συνέθησαν ώς σήμερα.

Μιὰ ήμέρα ἥρθε στὸ σπίτι μου κάποια μεσόκοπη γυναικούλα, μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο, ἡ ὅποια μοῦ εἶπε τὰ ἔξης:

—“Ἔχω υίοθετήσει ἔναν ἀνήψιο μου, τὸν ὅποιο θορειαπῶ... Βρίσκεται τώρα στὸ Κάνσας - Σίτυ, καὶ πρόκειται νὰ τελειώσῃ φέτους τὸ γυμνάσιο... Τὸν προορίζω νὰ σπουδάσῃ γιατρός, ἀλλὰ αὐτὸς ἔχει μεγάλη κλίση στὴν ἀεροπορία!... Θάχετε τὴν καλω- σύνη μοῦ πῆτε, ἀν θὰ πραγματοποιήσῃ τοχὸν τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ σχέδια του;... Τρέμω στὴ σκέψη δτι θὰ τὸν δῶ μιὰ ήμέρα ἀεροπόρο!

Αὐτοσυγκεντρώθηκα μπρὸς στὸ κρύσταλλο μου, καὶ σὲ λίγο εἶδα μιὰ ἀπέραντη παγωμένη ἔκτασι στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κρυ- σταλλίνης σφαῖρας, ἔκτασι πούμοιαζε — μὲ τοὺς πάγους καὶ μὲ τὰ χιόνια τῆς — σὰν τὸ Βόρειο Πόλο... Νεκρικὴ σιγαλιά θα- σίλευε, στὸ ἀχνὸν αὐτὸ καὶ παγοσκεπασμένο διάστημα.. Ναί, σιγαλιά τόσο νεκρική, τόσο ἀπόλυτη, ώστε ἀνατρίχιασυ ἀθέλα μου, καὶ σιγοκουνιόμουν σκιρτῶντας, μολυνότι ήμουν μισούπνω- τισιένη.

... Σὲ λίγο, ἀπάνω στὴν κατάλευκη ἐπιφάνεια τῆς ἐκτάσεως ἐ-

ΑΡΘΡΟΝ ΤΗΣ Κ. ΣΑΝΤΡΑ ΣΑΝΤΕΡΣΟΝ
περιφήμου κρυσταλλομάντιδος και χειρομάντιδος

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

τη Σάνδρα Σάνδερσον νά της
της διαβάση τό μέλλον στης γραμμής
του χεριού της και στό μαγικό κρύσταλλο.

κείνης, ξεχώρισα μερικές μακρυνές ανθρώπινες σιλουέττες, μικρές απ' την άποστασι σαν μαύρες κηλίδες, ή όποιες περπατούσαν άπάνω στούς πάγους... Μέτρησα έξη τέτοιες σιλουέττες...

... 'Απότομα και ξαφνικά, ή έκτασι έκεινή ήρθε πολύ πιό κοντά στά μάτια της ψυχής μου... Είδα κάτι σαν παραλία παγωμένης θάλασσας, στήν έπιφάνεια της όποιας υπήρχαν τά συντρίμμια ένδος.. αεροπλάνου!

... Κυντά στά συντρίμμια αύτά και λίγο πιό πέρα, μιά μικρή τέντα ήταν στημένη... 'Ενας τρομερός άέρας φυσούσε, δ όποιος παγώνοντας συγχρόνως και τό δικό μου κορμί— κόντευε νά παρασύρη τήν τέντα... 'Αλλά άμεσως φάνηκαν τρεις απ' τις σιλουέττες έκεινες, άνθρωποι στιβαροί και κουκουλωμένοι, οι δοποί έτρεξαν στήν άριστερή πλευρά της συγκλονισμένης τέντας, και προσπαθούσαν νά στερεώσουν πιό βαθειά στό χιόνι τους πασσάλους της...

... Σέ λίγο, έπαψε τελείως ό αέρας νά φυσά... Και μέσα στή νεκρική σιγαλιά πού άκολουθησε, άκουσα κάτι άραιούς συνθηματικούς ήχους, άπαράλλαχτους με ήχους «τηλεγραφικού χειριστηρίου», πού μεταχειρίζονται οι τηλεγραφηταί γιά νά στέλνουν τά τηλεγραφήματά τους...

... 'Επειδή ξέρω καλά τό «μορσικό άλφαθητο» τών τηλεγραφητών, πρόσεξα ίδιαιτέρως σ' αύτούς τους συνθηματικούς ήχους..., Ήταν τό σήμα κινδύνου «S.O.S», πού τό έστελνε κάποιος τηλεγραφητής χωμένος μέσα στήν τέντα!

... Μ' έπιασε μιά άλλόκοτη άγωνία.. Αισθανόμουν, παρ' άλη τήν υπηρλια μου, δτι δέν έπρεπε νά πώ στήν δυστυχισμένη πελάτιδά μου αύτό πού έβλεπα τή στιγμή έκεινη, δταν θά ξυπνούσα!... "Αλλωστε, μου φαινόντουσαν κι' έμένα πολύ άπιστευτα αύτά τά μελλοντικά πράγματα, τά όποια έγω ώστόσο έβλεπα

άπο τώρα! 'Ασφαλώς καμμιά σχέσις δέν θά υπήρχε μεταξύ του Βορείου αύτού Πόλου, τών συντριμμιών τού άεροπλάνου και τών σημείων τού κινδύνου, και τού άγνωστου μου άνεψιού τής πελάτιδός μου, δ όποιας ήταν άκόμη μαθητής γυμνασίου!

... Προσπάθησα λοιπόν, με δλη τήν ψυχική μου δύναμι, νά γυρίσω πίσω στό Κάνσας - Σίτυ, μήπως μπορέσω και δω τίποτε τό σχετικό με τόν γυμνασιόπαιδα αύτόν... Δυστυχώς, μου δηταν άδύνατον νά τό κατορθώσω, παρ' άλες τίς άγωνιώδεις ψυχικές προσπάθειές μου: Θάλεγε κανένας δτι μιά άσρατη, μιά υπερφυσική δύναμις έστελνε τό «Ψ υ χ ι κ δ 'Ε γ ω» μου έκειν πάνω στόν Βόρειο Πόλο, άναγκάζοντάς με νά παρακολουθώ άθελά μου τό μαρτύριο τών άεροπόρων τού ναυαγισμένου έκεινου άεροπλάνου!

... 'Επι τέλους, ξύπνησα δίχως νά δω τίποτα τό σχετικό με τόν άγωναστο γυμνασιόπαιδα... 'Επειδή έμως ή θεία του περίμενε με άγωνία νά τής πώ κάτι, έπλασα με τό μυαλό μου μιά φανταστική ιστορία, δτι —δηθεν— δ άνεψιος της θά γινόταν διάσημος γιατρός!.. Κι' έτσι, ή άγαθή γυναίκα έφυγε κατευχαριστημένη άπο μένα!...

... 'Αλλ' απ' έδω, άρχιζε τώρα κάτι τό άληθινά καταπληκτικό, κάτι τό δόποιο δόηγει τίς άντιλήψεις μας περί ψυχής σ' έναν τελείως καινούργιο —δσο και μυστηριώδη— δρόμο: Δηλαδή, μόδης έφυγε ή άπλοϊκή έκεινη γυναίκα, έγω έτρεξα τρομαγμένη στή μητέρα μου, και τής διηγήθηκα λεπτομερώς δλη τήν παράξενη έκεινη δπτασία μου, τή σχετική με τό τσακισμένο άεροπλάνο τού Βόρειου Πόλου!

—Πρώτη φορά μου συμβαίνει αύτή ή άλλοκοτιά, μητέρα! τής είπα κατόπιν. Στάθηκε άδύνατο στήν ψυχή μου νά παρακολουθήση τόν γυμνασιόπαιδα τού Κάνσας - Σίτυ... Παρ' άλες τίς προσπάθειές μου, ή ψυχή μου —άνυπάκουη στή θέλησί μου— έστρεφε έπιμονα πρός τήν παγωμένη έκεινη έκτασι, και πρός τό τσακισμένο άεροπλάνο!... Τι νά συμβαίνη, άράγε;... Ποιοι ήσαν έκεινοι οι έξη άεροπόροι, με τήν τέντα τους και με τόν άσυρματό τους;

—'Ασφαλώς, κόρη μου, ή δπτασία σου δέν έχει καμμιά σχέσι με τόν άνεψιο τής πελάτιδός σου! μαύ είπε ή μητέρα μου, μιά σοβαρή και πολύ μορφωμένη γυναίκα, ύστερα από άρκετη σκέψη, "Υποθέτω, δτι στόν μυστηριώδη δρόμο της πρός τό Κάνσας-Σίτυ ή ψυχή σου παρασύρθηκε απ' τίς ψυχικές άκτινοθολίες τών έξη έκεινων άγωνιώντων άεροπόρων, κι' άναγκάστηκε νά λαξιδρυμήση και νά τίς άκολουθήση ώς έκεινη κοντά στό συντριμμένο άεροπλάνο τους!..." Ισως, μάλιστα, ή έλκυότηκε ή ψυχή σου απ' τίς ραδιοακτινοθολίες τού άσυρμάτου, απ' τά ραδιωπλημμυρισμένα κύματά του, καθώς λειτουργούσε καί μετάδινε στήν άιμόσφαιρα τής γής τήν είδησι τού κινδύνου των!

Βρήκα πολύ λυγικές τίς παρατηρήσεις τής μητέρας μου, διασαμένης έξαιρετικά στά ζητήματα τών ψυχικών έπιστημάν... Στελάμε άμεσως στό κοντινό περίπτερο κι' άγοράσαμε δλες τίς άπογευματινές έφημερίδες...

Καί τότε..,

Τότε είδαμε με άφανταστη κατάπληξη κι' ή δυό μας τήν έξης δλιγόλογη είδησι στό έκτακτο έκεινο παράρτημα τού «Κήρυκος τής Νέας 'Υδρης»:

«Τό μέγα έξερευνητικόν άεροπλάνον «Ιτάλια», τό δοποίον άνεχωρησε πέρα τοιμέρου δι' άποστολήν είς τόν Βέρεον Πόρον, δέν έδωσε μέχι τούδε κανέν σημείον ξωῆς... Η τύχη του άγνωστα!!

Καί φαντασθήτε πάλι τήν κατάπληξη μας, δταν μερικές ήμερες, άργοτερα, είδαμε στήν έφημερίδα δτι τό άεροπλάνο αύτό «Ιτάλια» συνετρίβη κοντά στό Βόρειο Πόλο, κι' δτι δ άσρυματός του έστελνε άγωναδη «S.O.S», γιά νά τρέξουν πρός τούδη θειαν τών διασωθέντων έξη έπιβατών τού πληρώματός του!... Περιπτό δέ νά σᾶς πώ, δτι ή άφηγήσεις τών διασωθέντων ταλαιπωριαζαν σέ δλες τίς λεπτομέρειές τους —τέντα, πασσάλους, τοποθεσία, άνεμοθύελλα κλπ.— με τήν δπτασία πού είχε δη ή ψυχή μου...

Καί τώρα, θά σᾶς πώ μιά τελευταία άλλόκοτη προφητεία, που έκανα πρό μηνός με τή θοίθεια τής κρυσταλλομαντείας :

Κάποιο θράδυ, δέχτηκα τήν έπισκεψι ένος έξαιρετικά συμπαθητικού νέου, γυναικείας σχεδόν καλλονής. Μου ζήτησε συγγνώμη γιά τό άκατάλληλο τής ώρας τής έπισκεψώς του, και πρόσθεσε :

— Συνεταιρίστηκα τώρα τελευταία, με έναν άλλο φίλο του, γιά έμπόριο καφέδων... Θά ηθελι νά ξέρω, άν ή υποθέσεις τής έπιχειρήσεώς μας αύτής θά πάνε καλά!

Κύτταξα με τή γνωστή αύτουσυγκεντρωτική μέθοδο μου τήν κρυσταλλινή σφαίρα μου, κι' είδα παρευθύν κάτι τό άπροσδόκητο: Είδα ένα δωμάτιο ξενοδοχείου πολυτελέστατα έπιπλωμάνο, "Ένας νέος τηγανιοερχόταν μόνος του με άνυπομονησία, σ' ωτόδ... Ήταν ψηλός, ωραίος, αύστηρης φυσιογνωμίας, με ρυτιδες πολυκύμαντης ζωῆς στό πρόσωπό του, και με μιά ούλη παληγής στό δεξιό μάγουλό του..."

(Η συνέχεια είς τήν σελίδα 49).

